

Vi Adoptiv *familjer*

Årsmöte i
Stockholm

En värld i förändring

Världen förändras och FFIA med den. Särskilt påverkas vi av det som händer i Kina. Och konkurrensen om barnen har blivit större, antalet familjer i världen som vill adoptera ökar ständigt. FFIA har fler sökande än någonsin, men färre barn att förmedla. Det innebär att köerna växer och att det blir svårt att förutse kostnadsutvecklingen.

Kina påverkar oss. Det gäller speciellt i adoptionsvärlden, eftersom så många adopterade har kommit till västvärlden från Kina under de senaste 10-15 åren. För många adoptionsorganisationer, inklusive FFIA, har Kina varit det viktigaste samarbetslandet under många år. Det har varit lätt att adoptera från Kina, administrationen där har gjort det relativt enkelt. Många har därför valt att skicka sina handlingar till just Kina.

VAD HAR DÅ HÄNT PÅ SENARE TID? Det kommer fler ansökningar till Kina än någonsin, både från FFIA och från övriga världen. Kinas egna möjligheter att ge barnen familjer inom landet har dock ökat i takt med det ökade välståndet.

Adoptionsköerna i Kina har ökat drastiskt och familjer som vill adoptera får räkna med att vänta längre på barnbesked.

Sedan internationella adoptioner kom igång under 70-80-talen har, förutom Kina, det kommit länder på adoptionskartan som har blivit stora givarländer såsom Indien, Sri Lanka, Korea, Guatemala, Etiopien, Ryssland, Vietnam, Brasilien och Colombia. På senare år har det dock varit svårt att hitta något motsvarande land.

Antalet familjer i världen som vill adoptera ökar ständigt. Sverige har numera bara två procent av världens adoptioner. Vi är således små i ett internationellt perspektiv. USA dominerar naturligtvis, men även länderna i Sydeuropa har ökat drastiskt. Spanien, till exempel, tar idag emot tio procent av de internationellt adopterade barnen.

USA dominerar vad gäller antalet barn. Man sätter ofta också de ekonomiska ramarna, eftersom de amerikanska familjer som adopterar ofta har gott om pengar, med svenska ögon sett. I det amerikanska systemet ligger också en annan syn på hur man hanterar pengar, jämfört med det förhärskande europeiska systemet.

HUR PÅVERKAR DÅ DETTA KONKRET FFIA? En mycket stor del av ansökningarna från FFIA skickas till Kina och väntetiderna i Kina har ökat drastiskt. Det kommer färre barn än tidigare, trots att vår kö är längre än någonsin.

Vi har alltså historiskt sett många fler sökanden än någonsin att administrera. Arbetsmängden har ökat, medan antalet barn och därmed intäkterna minskar kraftigt. Vi gick med förlust 2006

och det kommer vi också att göra 2007. Det innebär att vi måste tära på våra reserver. Det är naturligtvis ingen situation som kan fortsätta över tid.

Förutom att vi snarast måste ha balans mellan kostnader och intäkter så har den ekonomiska risken ökat, i och med att alla måste stå i kö längre tid. Det går inte att med precision förutse kostnaderna i utlandet flera år framåt.

Avgifter kan öka, löner till utlandsanställda kan öka och valutakurserna kan fluktuera. Risken ökar flerfaldigt i och med att tiderna förlängs, samtidigt som antalet sökande i kön ökar kraftigt.

VAD GÖR VI DÅ? Ja vi måste snabbt minska kostnaderna och öka intäkterna så att vi kommer i balans 2008. Det sker genom att minska antalet tjänster, något som naturligtvis är plågsamt. Det kan tyvärr innebära att servicen påverkas i framtiden.

Vi håller också på att undersöka hur vi kan minska andra kostnader än personalkostnader, samtidigt som vi ökar intäkterna på ett rimligt sätt.

Vi måste också minska FFIA:s risk för oväntade kostnadsökningar. Risken har blivit större på grund av de långa handläggningstiderna. Det är dessutom en akut risk att Kina höjer värdbidraget (donationen) med tanke på hur situationen är.

Förmodligen måste familjerna själva ta större ansvar för det som eventuellt kan hända utanför vår kontroll tre-fyra år framåt. Det vill säga de får vara beredda på att det blir kostnadsökningar under den långa väntetiden. Annars kan föreningen drabbas oerhört hårt ekonomiskt, kanske flera år från nu. När vi hade färre i kö och kötiderna var kortare så var denna risk betydligt lägre.

HUR SER DÅ FRAMTIDEN UT? Det kommer inte lika många barn från Kina som tidigare. Kötiderna blir längre. FFIA måste öka ansträngningarna att knyta nya samarbetskontakter, förutom dem vi redan har. För familjerna blir det längre väntetider tills vidare.

Föreningens anställda och övriga aktiva måste kämpa med att hitta nya vägar till att ge barn som behöver det en familj.

LARS-ERIK EK
ORDFÖRANDE FFIA

Ledarsidan.....	2
Förmedlingsnytt.....	3
Rapport från årsmötet.....	4
Sticka ut eller smälta in?.....	5
Nuläget i Indien.....	6
Barnen som blev över.....	7
Om adopterade i lärarutbildningen.....	8
Böcker är tråkiga!.....	9
Adoptioner i statistiken.....	10
Krönika: Anneli Wahlberg.....	10
Maten i barnfamiljen.....	12
Adoptionsrådgivare tar nya tag.....	13
Adoptivfamiljens historia.....	14
Medlemsnytt.....	15
Familjesidan.....	16

... Som tur var tvingade jag henne för några veckor sedan till biblioteket.

– Jag hatar böcker, anförtrorde hon bibliotekarien på barnavdelningen ...

Läs Catherine Patersons kåseri på sidan 9 om dottern Emma som inte precis har böcker på önskelistan.

Vi Adoptivfamiljer

Tidning för Familjeföreningen för internationell adoption

Ansvarig utgivare: Lars-Erik Ek

Redaktion:

Ing-Marie Söderberg, Råby 35,
755 94 Uppsala, tel 018-31 74 04
tillraby@telia.com

Kerstin Krebs, Svarvargatan 1:3,
111 49 Stockholm, tel 08-653 21 33
kerstin.krebs@telia.com

Catherine Paterson, Örngatan 4,
431 68 Mölndal, tel 031-16 77 17
catherine@logiken.se

Material till: Ing-Marie Söderberg,
adress se ovan

Omslagsbilden: Ludvig Desmoulins
provar mikrofonen på årsmötet.

Foto Ing-Marie Söderberg

Nyheter från Sverige och utlandet

Socialstyrelsen kommer under 2008 att ge ut nya riktlinjer till socialtjänsten om hur en adoption ska hanteras. I samband därmed har adoptionsorganisationerna väckt frågan om hur man kan göra för att följa upp och stötta de blivande adoptivföräldrarna bättre.

Semestertider och regntunga moln. Det känns lite dystert i dagsläget på många fronter. Som FFIA:s ordförande Lars Erik Ek skriver så sker det stora förändringar inom adoptionsvärlden just nu och effekterna av dessa ser vi delvis nu.

Flera andra åtgärder som görs i Sverige och i utlandet kommer inte att märkas för rån långt senare. Det är ju inte ovanligt på något sätt att inte veta – det har alltid kännetecknat adoptionsvärlden - men det försvårar förstås planeringen av verksamheten.

SOM BLIVANDE ADOPTIVFÖRÄLDER vill du ju också veta, åtminstone på ett ungefär, när det efterlängttade barnet kan tänkas komma. Men i nuläget vet vi inget om framtiden; vi kan bara säga hur det sett ut historiskt och vilka faktorer som påverkar handläggningstiden idag. Hur lång handläggningstid det kommer att bli framöver i bland annat Kina, Colombia, Indien, Vietnam är i dagsläget omöjligt att svara på.

Osvuret är bäst men med största sannolikhet så kommer handläggningstiden att öka såväl kortsiktigt som långsiktigt, och antalet barn som kommer till Sverige kommer att sjunka. Och föräldrar som önskar adoptera kommer att få vänta längre. Först i Sverige och sedan i det land man väljer att adoptera från.

Det kommer att bli än viktigare att tänka adoption så tidigt som möjligt när man funderar över vilket sätt man kan och vill bli förälder på. Så anmäl er så snart ni känner att ni börjar tänka på adoption som ett alternativ. Det ökar era möjligheter att välja och det underlättar även för att i framtiden adoptera ett syskon ... eller så ... Det är mycket man skall hinna med!

FFIA, Adoptionscentrum, Barnen framför allt och Barnens vänner genomför till-

sammans med MIA en heldag med fokus på adoptionsprocessen ur ett utlandsperspektiv. Länsstyrelsen i olika län bjuder in socialsekreterare, nämndledamöter med flera för att diskutera adoptionsfrågor och barnperspektivet.

VI HAR HITTILLS BESÖKT ÖREBRO, Umeå och Luleå. Till hösten blir det besök i Stockholm, Alvesta och Leksand. Dessa föreläsningar har tagits mycket väl emot på de orter vi hittills besökt.

Vi har ventilerat många frågor som är oklara för alla inblandade parter, men också tagit del av andras erfarenheter och tillämpningar i flera olika fall.

Vi adoptionsorganisationer har också väckt frågan om hur man från socialtjänsten kan göra för att följa upp och stötta de blivande adoptivföräldrarna bättre. Långa väntetider, bättre stöd, uppföljning, förlängda medgivanden är frågor som tas upp. Alla inser behovet av detta när handläggningstiderna ökar och det går flera år från det man blir godkänd som blivande adoptivförälder tills man de facto blir det.

Det hinner hända mycket i livet under denna tid som kan behöva följas upp, och där uppföljningen ses som positiv från bägge håll. Socialstyrelsen kommer att ge ut nya riktlinjer till socialtjänsten om hur en adoption skall hanteras, det blir någon gång under 2008.

Under dessa föreläsningar kommer det fram vad som saknas och är otydligt i det regelverk och i den handbok som finns idag. Alla inblandade parter hoppas att den nya handboken blir så heltäckande

Årsmötet hölls i Stockholm

Det var en blåsig dag i Stockholm den 21 april, men solen sken ändå glatt över oss alla som ställde kosan till FFIA:s årsmöte i Hamnskolan på Söder.

Efter en del problem med att ta sig in i de hyrda lokalerna, och efter att ha väntat en stund på göteborgarna som satt på ett försenat tåg, kunde vi äntligen starta årsmötetsprogrammet.

Ett 70-tal medlemmar hade slutit upp. Många hade medfört sina telningar som när de tyckte att det blev för mycket prat kunde roa sig i ett annat rum tillsammans med för tillfället inhyrda lekledare.

Innan de formella årsmötetsförhandlingarna drog igång kunde Eva Turner från FFIA:s kontor berätta om adoptionsvärlden idag. Antalet nya ansökningar hos FFIA på 90-talet var 200 per år. Förra året var de 520! Till en del beror dock

ökningen på att många familjer är med i flera organisationer. Samtidigt som vi har fått stor konkurrens om barnen från bland andra USA, Spanien och Italien så har antalet barn som erbjuds för adoption minskat. Det är i sig en positiv utveckling, eftersom det betyder att färre barn överges och att inhemska adoption ökar i de aktuella länderna.

Så vidtog årsmötetsförhandlingarna och en ny styrelse för 2007-2008 valdes. I den ingår Lars-Erik Ek, Eva Minton, Birgitta Nilsson, Nils Kajrup, Sara Järpenberg, Eva Djurberg, Jenny Morin, Ken Gunnesson och verksamhetschef Franz Molnar. Fredrik Holmén är personalrepresentant.

Det utlovade föredraget av barnpsykologen Elisabeth Cleve fick tyvärr stäl-

las in på grund av sjukdom. I stället fick vi lyssna på Hanna Wallensten, yrkesverksam som familjebehandlare i Stockholm, när hon pratade om att möta och bemöta okunskap, fördomar och rasism.

Två av besökarna på årsmötet var Gunnar och Marie Karlbom från Lidingö. De har varit medlemmar sedan mitten av 80-talet, och har varit på de årsmöten som hållits i Stockholm. De var även tillsammans med sina barn på Liseberg när FFIA firade 25-årsjubileum.

Familjen Karlbom har stannat kvar i FFIA eftersom det är en förening som betytt så mycket för dem och gett dem det viktigaste de har, de två barnen från Indien. De är också med och bidrar till biståndet i de områden deras egna barn kommer ifrån.

– Det var ett trevligt årsmöte, tyckte Gunnar Karlbom. Särskilt roligt var det att lyssna på Hanna Wallensten. Vi kommer att vara medlemmar i FFIA i fortsättningen också.

IMS

Mingelbilder från årsmötet. Foto IM Söderberg

Välj strategi mot rasismen!

Hanna Wallenstens föredrag på FFIA:s årsmöte handlade om att möta och bemöta okunskap, fördomar och rasism.

Att ha ett utseende som skiljer sig från majoritetsbefolkningens innebär att man ibland ställs inför situationer som kan kännas både förvirrande, kränkande och irriterande. För en del är det inget som besvärar, eller ens inträffar särskilt ofta. För andra är det något som stör eller rent av förstör hela tillvaron.

Hanna Wallensten tog upp frågan om hur adopterade och deras närstående kan möta och hantera fördomar. Hon gav olika perspektiv på det mångkulturella samhället och adoptivfamiljens unika situation, och även konkreta förslag på hur man kan hantera svåra situationer.

Hon kryddade framställningen med exempel på hur människor resonerar – på lite olika dialekter så att vi alla kunde känna igen oss. Eller i alla fall känner någon annan som resonerar på det där sättet!

FÄRGBLIND – SKA MAN VARA DET som adoptivförälder? Är det bra att som adopterad känna sig bara svensk och att kompisarna säger: ”Jag tänker inte på att du är färgad - du är ju ändå ingen riktig invandrare.” Är det en komplimang, en förolämpning eller något annat?

Lite tillspetsat kan man säga att 70-talets adoptivföräldrar ofta blandade in solidaritet i sina adoptioner, och samlade barn till sina regnbågsfamiljer. De rotade inte alltför mycket i bakgrund och ursprung, nu var adoptivbarnet en av oss och skulle behandlas som vilket svenskt barn som helst. Och det där med hudfärg hade ju ändå ingen betydelse!

På 70-talet kunde folk komma fram till adoptivbarnen och säga ”Så söt!” Och till föräldrarna: ”Vilken insats ni gjort!” Och så fick barnet kanske till och med en peng. ”Så söt” får familjen nog höra i dag

Färgglad. Hanna Wallensten är adopterad från Etiopien och ingår i nätverket Adopterad kompetens tillsammans med två andra adopterade. Nätverket erbjuder såväl föreläsningar som enskilda samtal om adopterades situation.

också – men knappast ”Vilken insats ni gjort”. Och fokus har idag flyttats mycket mera till adoptivföräldrarnas eventuella infertilitet och till adoptivbarnens ursprung och identitet.

Det finns klara fördelar med att vara färgblind – man känner sig som en i mängden, och man förväntar sig att bli behandlad som en sådan. Och det fungerar bra. Tills den dag någon cyklar förbi och skriker ”negerhora” eller ”kinesjävvel”.

OM MAN ALDRIG FUNDERAT då har man inga strategier. Om man köpt det där med att vi tänker inte på din hudfärg eller dina sneda ögon och sedan råkar ut för rasism – då kan man börja skämmas. Om man inte upplever att det finns rasism måste det ju vara mig det är fel på. Jag kanske har för kort kjol! Därför är det viktigt att göra sig medveten så man kan tackla det här om eller när det kommer.

Ska man ställa till en scen? Det beror

på vad man menar med det, vad man själv känner sig bekväm med och hur situationen ser ut. Hanna tycker att man kan bemöta kränkande kommentarer genom att ställa frågor: ”Hur menar du?” ”Vad då såna som jag? Vilka då?”

Kränkande påhopp blir lättare att hantera om man är beredd och har tänkt ut vad man vill svara. Adopterade och adoptivföräldrar kan till exempel öva hemma, tyckte Hanna. Sedan kan man ändå bli överrumplad och sårad, tyvärr. Då kan det vara skönt att samtala med och ta stöd av andra adopterade eller adoptivföräldrar, så att man inte låter kränkningar passera obemärkt.

Hanna själv växte upp med den färgblinda attityden. Det var först när hon flyttade till Stockholm på 90-talet som hon mötte såväl rasister som invandrare som såg henne som en av dem.

FORTS PÅ NÄSTA SIDA

Välj strategi ...

FORTS FRÅN FÖREGÅENDE SIDA

Nackdelen med att inte tänka på var man kommer ifrån är att man är hänvisad till andras bilder, kanske de som ges i medierna, menade Hanna. Inte många säger: "Är du från Indien, va kul! De har ju en sån blomstrandande kultur." De tänker kanske mera på fattigdom, svält och naturkatastrofer. Om min identitet är enbart svensk, då är det svårt att passa in sig själv i de här bilderna.

Om man växer upp med att "detta behöver du inte tänka på", hur ska man då förhålla sig när omgivningen reagerar på ens utseende? undrade Hanna.

Det är inte konstigt i världen att ha brun hy, afrohår eller sneda ögon; globalt sett är det konstigare att ha vitt som norm.

HANNA VILL UPPMUNTRA blivande adoptivföräldrar att tänka om framtiden: Nu blir vi en slags invandrarfamilj – "kanske en svart familj med vita föräldrar". Adoptivfamilj är vi hela livet.

Behåll internationella kontakter som man kan använda sig av. Tänk på samtalsklimatet i hemmet; Är känslor tillåtna? Kan barnet både få vara glad över att vara adopterad och ledsen över att ha blivit övergiven – samtidigt? Om man aldrig talat om adoption och känslor under uppväxten kan det vara svårt att plötsligt börja i tonåren, menade Hanna.

Adoptivfamiljen är ofta bra på att ge social kompetens. Det ger adoptivbarnet möjlighet att välja strategi: sticka ut eller smälta in. Äger man kunskap om sin historia, sitt ursprung, sin identitet kan man känna stolthet över den. Men man kan även ha en känsla för sin svenska bygd och släkt. Inte bara det ena eller andra. Som adoptivfamilj har man alla möjligheter att vidga vyerna utanför villaområdet.

Om vi på 60-70-talet strävade efter att vara färgblinda, kan vi kanske sträva efter att vara färgglada idag. Eller som i en liten historia Hanna Wallensten skickade med på vägen:

Mamman frågar sin lilla flicka: "Nå har du lekt något med den färgade pojken på dagis?" Flickan tittar förbryllad på mamman och svarar: "Han är inte färgad, han har alltid sett ut så!"

ING-MARIE SÖDERBERG

Adoptioner från Indien

FFIA har förmedlat adoptioner från Indien sedan organisationen grundades 1980. 3000 barn från tio olika länder har genom FFIA fått en familj i Sverige.

De barnhem som vi i nuläget samarbetar med i Indien, ett i Pune och ett i Kolkata, har vi en 20-årig relation till. Det har hittills kommit runt 800 barn från Indien från olika samarbetskontakter. Flertalet indiska adoptioner skedde under 80-talet. De senaste fem åren har det skett betydligt färre adoptioner från Indien – ett totalt adoptioner per år.

Att det sedan flera år tillbaka kommer färre antal barn från Indien beror främst på att antalet inhemska adoptioner ökar. Detta är helt i linje med Haagkonventionen och den så kallade subsidiaritetsprincipen, indiska adoptionsmyndighetens regler och hur vi svenska adoptionsorganisationer arbetar.

Barn skall i första hand få möjlighet att stanna i sin familj, släktingar eller liknande, därefter skall möjligheterna till en familj i ursprungslandet undersökas och om inte detta är möjligt skall möjligheterna till internationell adoption undersökas.

DET ÄR FFIA:S UPPGIFT att finna föräldrar till de barn som våra samarbetskontakter förklarar tillgängliga för adoption.

Detta görs efter att man utrett att barnet är övergivet, sökt adoptivföräldrar och inga andra möjligheter i ursprungslandet återstår.

FFIA förmedlade en adoption år 2001 från det barnhem i Indien som nu är aktuellt för granskning i bland annat Danmark. Vi slutförde adoptionen och rapporterade till såväl den svenska som den indiska centralmyndigheten om de brister vi fann, och de tvivel angående bland annat barnhemmets standard i relation till kostnader med mera som vi hade.

Den indiska myndigheten licensierar de indiska samarbetskontakterna, vilket skall fungera som en garant för de organisationer som söker samarbete runt om i världen, precis som den svenska myndigheten ger auktorisation till oss svenska organisationer.

Först när bägge parter har licens/auktorisering kan samarbete ske. Vi anser att

Stöd FFIA:s bistånd

För varje barn som får familj genom adoption finns ett okänt antal andra barn som blir kvar på barnhemmet. Många av dem är barn med olika funktionshinder.

Sedan FFIA:s bildande har biståndet till bland annat dessa barn varit en viktig del av medlemsverksamheten. För många adoptivfamiljer känns det viktigt att kunna bidra till att de barn som inte får familj genom adoption får det stöd de behöver för att kunna utvecklas. FFIA:s bistånd har fokuserats på de utsatta barn som blir kvar.

FFIA bedriver för närvarande biståndsprojekt i Indien, Sri Lanka och Kina. Kinabiståndet är inriktat på att genom samarbete med svenska läkare bygga upp ett klumpfotscenter för utbildning av barnhemspersonal.

Ett kinesiskt läkarteam kommer efter praktik i Sverige att kunna sprida kunskap om den så kallade Ponsetimetoden för att behandla klumpfot. Att effektivt kunna behandla klumpfot tidigt är oerhört viktigt för att barnen inte ska växa upp med ett funktionshinder och bli hänvisade till ett liv på institution.

Vill du stödja FFIA:s Kinabistånd eller något annat av FFIA:s biståndsprojekt? Lämna ett bidrag på Pg 17 04 46 – 9!

de etiska frågorna samt barnperspektivet i adoptionsvärlden alltid måste stå i fokus i alla ursprungsländer. Detta driver bland annat vi svenska organisationer tillsammans med flera olika länder i intresseorganisationerna Nordiska rådet samt i Euroadopt.

FFIA har under 27 år arbetat för att finna föräldrar till de barn som söker familjer. Varje adoption utgår från detta, och inte att finna barn till vuxna som önskar bli föräldrar.

Om du som adoptivförälder funderar mer över adoptionsprocessen i Indien är du välkommen att kontakta Monica Samuelson, handläggare för Indien, tel 031-704 60 80.

HELÉNE MOHLIN

Vissa fick aldrig chansen

Över 4 500 barn och ungdomar i Colombia har på grund av dålig ekonomi och av administrativa skäl inte kommit i fråga för adaption. Genom FFIA:s bistånd kan du hjälp några av dem.

Under årens lopp har tusentals övergivna och omhändertagna barn från Colombia fått en ny familj i ett annat land. Barn från Colombia har även fått nya föräldrar här hos oss i Sverige.

Varje barn som överges är en tragedi, men de gånger de får en bra nystart i form av adaption är det något vi trots allt kan glädjas åt.

När det gäller Colombia är det ett faktum att många barn som var i behov av en familj inte fick den möjligheten. Över 4500 barn och ungdomar i Colombia har på grund av dålig ekonomi och av administrativa skäl inte kommit i fråga för adaption.

ANTALET HANDLÄGGARE på den colombianska familjemyndigheten har inte hunnit med, vilket har lett till att barn inte juridiskt har kunnat förklaras övergivna och därmed tillgängliga för adaption.

Familjemyndigheten, ICBF, efterlyser nu finansiellt stöd åt de barn och ungdomar de ansvarar för. När de blir myndiga skall de vara så gott rustade för framtiden som möjligt. Idag faller för många ungdomar in i drogmissbruk, prostitution och kriminalitet då de under uppväxten inte har fått sina grundläggande behov, som familj och utbildning, tillfredsställda.

FFIA har blivit tillfrågade om att från 2007 kunna bidra med finansiellt stöd åt två ungdomar. Detta har vi också gjort med pengar ni har skänkt oss och där-

med har vi kunnat säkerställa att dessa två ungdomar kan få studera på universitetsnivå under 2007.

Vi vill i samverkan med ICBF även i fortsättningen ge stöd åt "våra" två studenter, och även så många andra som vi kan. Men visst kan man diskutera det rätta i att specifikt ge stöd åt två personer, i stället för att bidra till ett mer allmänt bistånd med mer spridda positiva följd effekter.

Förhoppningen är att de drygt 100 personer som håller på att anställas på ICBF kan bidra till att de barn som fortfarande har möjligheten att bli adopterade kan få en familj.

Det bistånd ICBF efterlyser handlar om att kunna ge så många som möjligt av de 4500 barn och ungdomar som inte fick en familj möjligheten till stöd och utbildning, så att de den dag de blir myndiga har förmågan att skapa sig en värdig tillvaro och stå på egna ben.

VILKA ÄR DÅ "VÅRA" STUDENTER? Den ena är en flicka som är född i slutet av 80-talet. Genom det finansiella stödet från er har hon snart läst ett år på universitet. Hon studerar näringslära och dietetik. Flickan övergavs vid tio års ålder efter att ha levt under mycket svåra förhållanden i flera år. Hon placerades i fosterfamilj och studerar idag på annan ort. Hon behöver stöd med allt från boende och kläder till litteratur och universitetsavgifter.

Där finns även en pojke som är född i början av 90-talet. Han lämnade på eget bevåg sitt hem vid sex års ålder och bodde på gatan tills han hamnade under ICBF:s beskydd 1998. Genom finansiellt bidrag via FFIA studerar han idag redovisning på universitet.

Vill du vara med och bidra till att "våra" studenter och andra ICBF-barn får en så god start i livet som möjligt så sätt gärna in en slant på vårt Colombiakonto.

Har du frågor kring vårt Colombia-bistånd? Ring Fredrik Holmén, handläggare för Colombia, tel 031-704 60 80.

FFIA:s biståndsprojekt Pg 17 04 46 - 9

BISTÅND COLOMBIA
Fadderbarn - studenter
Fredrik Holmén
tel 031-704 60 80

BISTÅND KURUNEGALA
Daghem i Sri Lanka
Marita Åmark
tel 044-12 01 45

BISTÅND KINA
Handikappade barn
Loredana Colque. 031-704 60 80
Britt-Marie Nygren 031-704 60 97

BISTÅND KOLKATA
Monica Samuelson, 031-704 60 80

BISTÅND ASHA SADAN
Barnhem i Mumbai, Indien
Helen Tandemar,
019-33 54 15

BISTÅND AHMEDABAD
Skola och fritidsverksamhet, Indien
Rose-Marie Josefsson,
0370-491 09

NAZARETHS VÄNNER
Småbarnshem i Indien
Gunhild Stahle, 0500-48 51 38

KVINNOHUSET SUDHANTHRA
Madurai, Indien
Britt-Marie Nygren, 031-704 60 97
Maud Zackrisson, 031-28 66 23

BISTÅND PUNE
Barnhem Preetanjali
Carin Kumlin Fremling, 0243-22 84 77
Eva Minton, 040-45 01 85

BISTÅNDSSAMORDNARE FFIA
Britt-Marie Nygren 031-704 60 97

MER OM VÅRA BISTÅNDSPROJEKT:
<http://www.ffia.se/bistand/>

Läs den gripande berättelsen om
Rahul! Gå in på www.ffia.se/bistand/
(klicka Pune)

Pedagoger vet för lite om adoptivbarn

För att skolan ska vara en plats för alla barn krävs att de som finns allra närmast eleverna – lärarna – får de verktyg som behövs för att möta elever med olika bakgrund och behov. Anna Silow vill gärna bidra med sin erfarenhet för att ge blivande pedagoger kunskap om adopterade barn.

Anna Silow är 29 år och adopterades fem månader gammal från Indien. Hon har vuxit upp i ett litet samhälle utanför Malmö, där hon senare gick i gymnasiet.

Anna och hennes sambo har nyligen blivit föräldrar till en liten son, men när Anna inte är föräldraledig läser hon till högstadielärare med religionsvetenskap som huvudämne.

– Jag vill gärna berätta om mitt liv som adopterad, säger Anna. Jag tycker att det skrivs mycket negativt om adopterade. Jag har haft en bra uppväxt utan mobbing eller utanförskap. Jag vet att det inte är så för alla, men det är ofta det negativa som skildras i media.

När Anna började sin lärarutbildning

2002 startade en av hennes lärare, som också är adoptivförälder, tillsammans med en annan adoptivmamma en seminarierie: "Hjärtebarn från hela världen".

Anna blev tillfrågad om hon ville vara med och berätta om sin uppväxt som adopterad, och speciellt om skoltiden. Om hur hon bemötts av pedagoger och hur hon skulle ha velat bli bemött.

– Syftet med seminarierna var att ge blivande pedagoger verktyg att möta adoptivbarn med föräldrar i skolans värld, berättar Anna. Det var tre seminarier, och de var obligatoriska för alla studenter som gick sitt första år. Det var alltså alla från blivande förskollärare till gymnasielärare som var med, och alltid fullsatt, vilket vill

säga 20 till 25 personer. Anna och hennes vän Kristoffer, som är adopterad från Sri Lanka, deltog och berättade om sina erfarenheter på ett av de tre seminarierna i serien.

Den återkom flera gånger och var väldigt populär hos studenterna. Utvärderingarna har visat att det tillfälle när Anna och Kristoffer deltagit genomgående varit det mest uppskattade.

Utöver seminarierna har Anna också varit aktiv i diskussioner på utbildningen om hur pedagoger i skola och förskola bör och inte bör agera, och berättat om sina erfarenheter.

Är det till exempel självklart att man ska skriva om Indien om man är adopterad därifrån? Anna tycker inte det. Hon har också medverkat vid FFIA:s informationsträffar, och på föräldrautbildningen, där hon känner att det är lättare att vara mer personlig. Att sprida kunskap om adoption på olika sätt, till både blivande adoptivföräldrar och lärarstudenter, tycker hon är viktigt.

– De här seminarierna var det enda i lärarutbildningen som behandlade adoptivbarn, och nu finns de tyvärr inte längre, eftersom de som höll i dem inte har tid.

– Det borde absolut finnas mer om detta i lärarutbildningen, men det verkar vara något som kommer i andra hand. Jag skulle gärna hålla i seminarieriet själv när jag tagit min examen, säger Anna Silow.

KERSTIN KREBS

Adoptivbarnen i skolan. Blivande lärare borde under utbildningen få lära sig mer om adopterades situation, tycker Anna Silow. Foto Sven-Olof Ahlgren

Inga böcker tack

Ur Emmas önskelista: "En fotboll, pengar, en hund, Idol-dvd.
Och inga böcker tack!"

Emma är tio år och har den bestämda uppfattningen att det finns annat i livet som är mycket roligare än att läsa.

Ett barn som inte vill läsa – det var inte som jag hade tänkt mig. Jag som läste litteraturvetenskap i min ungdom, som inget hellre vill än att krypa upp i en fätölj med en kopp té och en engelsk 1800-talsroman – jag hade länge sett fram emot att läsa alla barnboksklassiker för mina barn.

Vad är en barndom utan Nalle Puh – original-Puh, inte Disneys – och Narnia och Peter Pan?

När jag läser för Emma, börjar hon stå på händerna i sängen och slå kullebyttor över madrassen. Med viss irritation slutar jag läsa och får höra: "Jag har pratat med pappa om att du slutar läsa om jag inte ligger stilla. Du får lägga av med detta, annars får du inte läsa för mig."

Hon har förstås rätt. Det är jag som får störst glädje av högläsningen, inte hon!

För Emma är livet dans och spring och sparka boll. Skridskor, simning, gymnastik och Småstjärnorna. För oss föräldrar är det bara att inse faktum. Hon är inte som vi. Så enkelt är det. Bort med de nedtyngda bokhyllorna, och in med diskokulan och dvd-spelaren.

Barnen blev inte de barn vi hade förväntat oss – för trots alla ansträngningar att inte ha förväntningar på våra barn så har vi ändå en föreställning om hur livet med barn kommer att bli. Men barnens uppväxt är en upptäcktsresa där nya dörrar öppnas och vi utvecklas i allra bästa fall till de föräldrar våra barn behöver.

Jag har börjat rida, tack vara Emmas storasysters intresse. Jag har upptäckt att team-åkning på skridskor är otroligt spännande att titta på. Och jag kan varanda låt från Idol 2005-dvd:n.

Och Emma – hon måste kunna läsa med

någorlunda flyt på mellanstadiet. Vi har försökt allt, till och med mutat henne med 10 kronor per bok, med tillägg för längre böcker. Jag pratar inte ens om kapitelböcker. Som tur var tvingade jag henne för några veckor sedan till biblioteket.

– Det är ingen idé du lånar böcker här. Jag kommer ändå inte att läsa dem, sade Emma högt och tydligt när vi kom in.

– Jag hatar böcker, anförtrorde hon bibliotekarien på barnavdelningen.

Men man skall aldrig ge sig. Jag letade fram Vinni-böckerna av Petter Lidbeck. Jag hade läst dem tillsammans med Emmas storasyster. Och faktiskt, vi lämnade biblioteket, Emma med en öppen bok i handen, läsande. Hon sade: "Han måste vara duktig som har skrivit en sådan bra bok!"

CATHERINE PATERSON
FOTO JENNIE HOLMLUND

Adoptivbarn inte lika högutbildade som sina föräldrar

Adoptivföräldrar är oftare högutbildade än andra, men det gäller inte deras barn. Detta och mycket annat kan du läsa i aktuella rapporter från Statistiska centralbyrån. Visste du till exempel att det typiska adoptivbarnet är en svenskfödd 40-talist? Eller att omkring var tionde kvinna som inte har några biologiska barn har adoptivbarn?

Omkring en tredjedel av de adopterade i åldern 25–34 år har minst en förälder med lång eftergymnasial utbildning. Motsvarande andel bland jämnåriga som inte är adopterade är en femtedel. Bland de adopterade i åldern 25–34 år är omkring 21 procent högutbildade, jämfört med omkring 26 procent bland de ej adopterade.

Om man bara jämför den grupp som har högutbildade föräldrar blir skillnaden större. I denna grupp är andelen med lång eftergymnasial utbildning bara hälften så stor för adopterade som för ej adopterade, 25 procent jämfört med 50 procent.

Kvinnor är i allmänhet mer högutbildade än män. Det gäller även bland adopterade. Skillnaden mellan könen i åldersgruppen 25–34 år är i genomsnitt 12 procentenheter för befolkningen som helhet,

och 13 procentenheter för adopterade. Läs mer på SCB:s webbsida.

DET TYPISKA ADOPTIVBARNET är en svenskfödd 40-talist. Ungefär 1,5 procent av Sveriges befolkning är adopterade. De flesta är födda i Sverige under perioden 1940–1960. I Sverige finns i dag närmare 138 000 personer som är adopterade.

Av dessa är drygt 85 000 födda i Sverige och drygt 52 000 är födda utomlands. De svensk-födda är i genomsnitt äldre än de utlandsfödda. Den enskilt största gruppen bland de utrikes födda adopterades från Sydkorea under 1960- och 1970-talen. Läs mer på SCB:s webbsida.

SVERIGE UNIKT SOM ADOPTIONSLAND. Sverige är ett av världens största adoptionsländer.

De senaste åren har flera studier konstaterat en psykosocial utsatthet hos vuxna utlandsadopterade. Läs mer på SCB:s webbsida.

VAR SJÄTTE FÖRBLIR BARNLÖS. Barnlöshet är vanligare bland män än bland kvinnor. Det beror dels på att det finns fler män än kvinnor i barnafödande åldrar, dels på att färre män än kvinnor får barn.

Omkring var tionde kvinna som inte har några biologiska barn har adoptivbarn. Det har dock med tiden blivit mindre vanligt att adoptera. Läs mer på SCB:s webbsida.

www.scb.se/templates/pressinfo_____204321.asp

En särbehandlad grupp

Anneli M Wahlberg har skrivit ett barnboksmanus om det allra svåraste man som adoptivförälder står inför. Det vill säga den punkt när det blir nödvändigt att tala om själva övergivandet som föregått adoptionen. Men barnboksförlagen anser att målgruppen är för snäv ...

Så fort jag fått barnbeskedet gav jag mig i kast med detta eftersom nödvändigheten att ha en berättelse när den dagen skulle komma var så starkt. Det blev en saga. Den blev väldigt stark och väldigt hoppfull. Så låter det i många av utlåtandena i refuseringsbrev.

Just det. Barnboksförlagen refuserar. Inte för att manuset inte håller kvaliteten, utan för att man anser att målgruppen är för snäv. För snäv? Hur tänker man då? Det kommer ut böcker om bokstavs barn, skilsmässor och maskros barn. Hur stora är de grupperna?

Jo, sen kommer det ut böcker om adaptioner. Faktaböcker, nästan, där man förklarar hur det går till och så fort som möjligt hoppar över smärtan, frågorna om övergivandet, som slätar över. Diskbänksrealism som inte väcker någonting alls, bara på svenskt manér informerar. I alla fall böcker som vänder sig till små barn. Är det litteratur?

Som att de inte bär några frågor. Jag läste en ovanligt korkad åsikt från en barnpsykolog som uttalade sig ungefär så här; att barn mellan två och tio år tänker inte särskilt mycket. Jag undrar hur hon

kommunicerade med sina barn, om hon hade några.

Diskbänksrealism som inte väcker någonting alls, bara på svenskt manér informerar. Är det litteratur?

Jag undrar om det är något kring det här med smärtan som gör att förlagen inte vågar satsa. Om det är så att man så gärna vill slippa bli påmind om barnens bakgrund att läsarna stoppar huvudet i san-

Nyheter från Sverige ...

FORTSÄTTNING FRÅN SIDAN 3

och så tydlig som möjligt. Som blivande adoptivförälder skall man bedömas på så lika grunder som möjligt, oavsett i vilken kommun i Sverige man bor. Så är inte fallet idag. Sökandes åldrar är bland annat en av de faktorer som man tänker lite olika kring.

Tendensen i utlandet är också en ökad tydlighet. Se till exempel Kinas nya regler från maj 07 – man talar om vilka adoptivföräldrar man önskar lämna sitt barn till och redovisar vad man inte accepterar hos de sökande. Det är inte alltid man får veta varför utlandet ställer det och det kravet, och det är också något alla inblandade parter måste acceptera för att vårt samarbete skall kunna fortgå.

Åter till Sverige. Hittills i år (juni 07) har det kommit 52 barn till oss på FFIA. Fem barn från Indien, åtta barn från Thailand, fyra barn från Vietnam, ett barn från Colombia och till sist 34 barn från Kina.

I dagsläget kan vi sända ansökningar till Colombia och Kina direkt. Handläggningstiden i Kina är för närvarande 22 månader och i Colombia 2,5-3 år.

I Vietnam, Indien och Thailand har vi kortare handläggningstid i landet, men å andra sidan är det i nuläget väntetid i registret i Sverige innan du får skicka din ansökan. Så sammantaget kan det för många sökande bli lika lång väntetid oavsett vilket land man väljer.

Allt beror förstås på vilket turordningsdatum man har, det vill säga när man anmälde sig till oss för första gången. Du behöver inte ha påbörjat en hemutredning för att anmäla dig till oss, utan adop-

den och hoppas att just deras barn inte bär på så mycket tankar. Jag undrar hur mycket svåra samtal som hoppas över och jag undrar hur mycket skada det ställer till med på sikt?

Eller är det så att det i samhället finns en bild av att adoptionsfamiljer är få och udda? Att inte det är familjer som också är med i bokklubbar, liksom alla andra?

Är det till och med så att adoptionsvärlden är slutet i Sverige?

Om det är slutet i Sverige tycks det å andra sidan ha gått över alla gränser med dessa löpsedlar med kändisar som adop-

Solen skymtar faktiskt ... Foto IM Söderberg

tion kan som sagt bara vara en tanke bland många ...

Vill du som medlem läsa om vad som händer i våra länder, till exempel vilka barnhem barnen kommer ifrån och vad

terar det ena barnet efter det andra på ett sätt som gör en illamående!

Vad står det för? Allt tycks vara så lättvindigt och glättigt att det inte är någon hejd.

Barn har blivit en lyxartikel för de rika och berömda. Också i detta går överhoppandet igen. Inte tal om traumatiseringen, om förlusten, om övergivandet. Bara den "goda" saken. Herregud!

Barn har rätt till föräldrar men f-n inte tvärt om.

ANNELI M WAHLBERG
KRÖNIKÖR, FIL MAG I PSYKOLOGI

som är aktuellt just nu? Du har sedan årsskiftet möjlighet att logga in på våra medlemsidor www.ffia.se/medlem och ta del av det senaste Nyhetsbrevet och annan aktuell information på alla länder där vi har en pågående verksamhet.

Om du saknar ditt lösenord är du välkommen att maila oss så sänder vi det gärna på nytt; e-post: adoption@ffia.se

Välkommen också att höra av dig om du har synpunkter på annat du vill läsa om i tidningen, på hemsidan eller liknande.

Än finns det hopp om sol, bad och värme. Och minsann, tro det eller ej, men solen skymtar faktiskt lite nu när det är dags att sätta punkt och börja semestern.

JULI 2007
HELENE MOHLIN
INFORMATIONANSVARIG

Perspektiv på maten

Vad är bra mat för hela familjen – den som helst också ska gillas av alla och ta lagom lång tid att laga mellan matteläxan och fotbollsträningen? Kerstin Krebs fick många bra tips när hon en aprilkväll besökte föreläsningen ”Bra mat för hela familjen”. Att intäkterna från föreläsningen gick till FFIA:s Kinabistånd kan väl betrakas som en extra krydda.

På Karlbergsvägen i Stockholm ligger Paulúns Näringscenter, och dit styr jag stegen en vårlig aprilkväll för att höra centrets grundare, näringsfysiologen Fredrik Paulún, föreläsa om bra och näringsriktig mat.

Lokalerna är fräscha och luftiga, och när jag botaniserar bland hyllornas utbud av kokböcker med läckra och färgglada omslag blir jag genast sugen på något fruktigt och måste fumla upp mitt medhavda päron ur väskan.

TEMAT FÖR KVÄLLENS föreläsning är ”Bra mat för hela familjen”, och intäkterna går oavkortat till FFIA:s biståndsarbete i Kina. Den lilla salen är nästan full av förväntansfulla kvinnor (och en och annan man) när Fredrik Paulún inleder med att presentera sig själv – som ”näringsnörd” – och kvällens ämne, bra mat för alla i familjen.

Fredrik fortsätter med att ge oss – eller åtminstone mig – nya perspektiv på frukostens betydelse genom att beskriva hur länge bränslet räcker för kropp och hjärna i början av dagen, beroende på vad som ingår i frukosten. Inte helt oväntat fylls energitanken på betydligt effektivare med müsli och frukt än med kalaspuffar!

Att många barn (och vuxna) ändå föredrar kalaspuffarna kan förklaras med att människan sedan urminnes tider har en naturlig preferens för söta smaker. Stenåldersmänniskan vågade lita på att det söta man kunde hitta i naturen var ofarligt att äta, men något som ens avlägset liknar kalaspuffar får vi förstås leta förväges efter i naturen.

FÖR ATT STYRA ÖVER FRÅN PUFFARNA till något som ger bättre bränsle gäller det att hålla ut. Fredrik menar att tio dagar brukar behövas för att lära känna en ny smak och

kanske till och med börja gilla den. Han tröstar oss också med att påpeka att varje mindre bra vana som byts ut mot en bättre har stor betydelse i längden, särskilt om till exempel frukostrutinerna är de samma dag efter dag.

Att många äter för mycket socker är kanske ingen förstasidesnyhet, och inte heller att mycket av det socker vi får i oss kommer från godis och läsk.

Att svenskar genomsnittligt dricker 80 liter läsk per person och år fick däremot mig att hoppa till! Fredrik menar att socker har stora likheter med alkohol och andra droger som tröst eller belöning, och alla föräldrar som utkämpat en fight med sina barn vid lösgodiset eller läskhyllan i butiken är väl böjda att hålla med.

NÄR DET GÄLLER DRICKER SOM Coca Cola finns det också en annan beroendeframkallande ingrediens, nämligen koffein, som skapar ett sug efter mer. De så kallade lightläskedryckerna sötas inte med socker, vilket kan kännas betryggande med tanke på barnens och egna tänder.

De sötas istället ofta med aspartam, som stimulerar hunger och skapar ett sug efter sött! Vad man vinner på gungorna förlorar man alltså på karusellerna, om man vill använda sig av ett gammalt ordspråk.

Det viktigaste att tänka på när det gäller läsk och godis är kanske ändå att det inte finns tillgängligt hemma till vardags utan får utgöra det lilla extra bara ibland.

VAD ÄR DÅ DEN BRA maten för hela familjen – den som helst också ska gillas av alla och ta lagom lång tid att laga mellan matteläxan och fotbollsträningen?

Bra mat kan till exempel vara oraffinerad mat, menar Fredrik. Fukt och bär kan ätas i obegränsade mängder, och kan vara stomme i till exempel frukosten.

Potatis, grönsaker och baljväxter är också bra mat – om inte potatisen ”förädlats” till pommes frites eller pulvermos, förstås.

Baljväxter, som barn ofta är misstänksamma mot, kan introduceras som snacks – till exempel rostade sojaböner eller röra av svarta böner som dipsås.

Bra mat ska också innehålla antioxidanter som skydd mot så kallade fria radikaler. Utan syre kan vi inte leva, men det är också syre som gör ett halvt äpple brunt och får staketet att rosta...

SKYDDANDE ANTIOXIDANTER, som vi alltså behöver för att inte ”rosta”, är det som gör tomaten vackert röd, och en enkel tumregel är att ju starkare färg ett livsmedel har, desto mer antioxidanter innehåller det. Det förenklar mycket i måltidsplaneringen om tumregeln är att varje måltid ska erbjuda något färgstarkt, och dessutom piggar det upp matbordet!

Även de goda Omega 3-fetterna behöver ingå i familjens mat. Den bästa källan är marina livsmedel, det vill säga allt som kommer från havet. Det är dessa fetter som gör fisken smidig och rörlig i det kalla vattnet, och som fungerar som byggstenar för en pigg och rörlig hjärna hos människan. De har också positiv inverkan på immunförsvaret, berättar Fredrik.

TVÅ ELLER TRE PORTIONER FET FISK i veckan rekommenderas, men det finns också andra källor som margarin med Omega 3. Goda fetter finns även i rapsolja eller valnötter. De goda fetterna påverkar minnet positivt, och hjälper kroppen att tillgodogöra sig de färgglada antioxidanterna.

Även minnet kan förbättras ... sade jag det?

Full av matinspiration träffar jag Fredrik och hans fru Karoliina utanför föreläsningssalen och frågar hur idén om en

Resurs för hela adoptivfamiljen

Den rikstäckande AdoptionsRådgivningen, med bas i Stockholm, har genomgått en omorganisation och bytt namn till AdoptionsRådgivarna.

Telefontiden varje måndag förmiddag och onsdag kväll finns kvar och är numera helt gratis. Målgrupperna är desamma – adoptivföräldrar i olika faser, adopterade och professionella som möter adoptivfamiljer i sitt arbete.

– Vi vill fortsätta att bedriva samma högkvalitativa verksamhet som AdoptionsRådgivningen blev känd för, säger Elsa Nyberg, auktoriserad socionom och en av dem som fortsätter verksamheten under namnet AdoptionsRådgivarna.

AdoptionsRådgivarna är ett professi-

onellt nätverk av personer med särskild adoptionskompetens som startat i år.

– Vårt syfte med den nya gruppen är detsamma som den gamla hade, att rikstäckande möta adoptivfamiljers behov av stöd via telefon och i personliga möten, säger Lasse Larsson, psykosyntesterapeut.

Den ”gamla” AdoptionsRådgivningen, som etablerades 1988, har under åren gett många adopterade och deras familjer hjälp och stöd. Gruppen har dessutom kunnat erbjuda föredrag med adoptionsanknytning, konsultationer till förskole- respektive skolpersonal, rådgivning till föräldrar och stödsamtal och terapi till adopterade barn och ungdomar. De vanligaste frågorna har handlat om anknytning, problem i skola eller förskola samt identitetsproblematik.

– Den nya gruppen har god kompetens att jobba vidare kring dessa frågor. Är det normalt att anknytningen tar lång tid? Vad i skolproblemen kan vara adoptionsrelaterat och vad kan bero på annan, kanske medfödd problematik, säger Cecilia Larsson, leg psykolog.

Cecilia arbetar numera främst från Ängelholm i Skåne och är på gång att bygga

upp en lokal ”filial” av AdoptionsRådgivarna där.

– Jag har under åren arbetat mycket med BOF, barnorienterad familjeterapi, en behandlingsform som kan vara mycket verksam till exempel vid anknytningsproblem och gränssättningssvårigheter, säger Cecilia.

AdoptionsRådgivarna, liksom fd AdoptionsRådgivningen, drivs helt i privat regi vilket innebär en kostnad för dem som erhåller personlig, tidsbokad hjälp (telefonrådgivningen är gratis). AdoptionsRådgivningen har under alla år sökt ekonomiskt bidrag till sin verksamhet från stat och landsting, men inte erhållit någon.

AdoptionsRådgivarnas mottagning finns på Rimbogatan i Stockholm. En ny hemsida finns med webbadressen www.adoptionsradgivarna.se.

Förutom ovan nämnda personer ingår leg psykolog Kristina Lindstrand och psykosyntesterapeut Agnes Horrigmo i AdoptionsRådgivarna. Dessutom fortsätter flera av dem som var verksamma inom AdoptionsRådgivningen med telefonrådgivning under telefontiderna.

föreläsning till förmån för Kina-biståndet kom till.

– Det var Karoliinas idé, som jag nappade på, säger Fredrik. Vi väntar barn från Kina, och det känns bra att kunna bidra, att kunna göra något för de barn som kanske blir kvar på barnhemmen.

Fredrik och Karoliina tror att de med nuvarande väntetid har cirka ett års väntan kvar innan de får sitt efterlängttade barn. Orsakerna till att de valde just Kina är flera.

– Väntetiden i Kina är i viss mån förutsägbar, säger Fredrik, men till att börja med diskuterade vi flera olika länder, bland annat Indien. Till slut blev det så att det var Kina som kändes rätt för oss, säger han.

För blivande adoptivföräldrar kan det finnas goda skäl att titta lite extra på vad som är bra mat i barnfamiljen. Maten kan vara ett av sätten att må riktigt bra i sin nya familj, och Fredriks budskap är positivt:

– Brister går att reparera, och det går att komma ikapp med rätt kost!

KERSTIN KREBS

I väntans tider. Än så länge är lilla chihuahuan Chili ensam kelgris i familjen Paulún, men om något år hoppas Fredrik och Karoliina ha utökat med ett barn från Kina.

Adoptivfamiljen under 1900-talet

Cecilia Lindgren behandlar en viktig dimension av det sociala livet på familjenivå, skriver Agneta Lilja i sin recension av avhandlingen *En riktig familj*.

Av en artikel i Dagens Nyheter den 21 januari 2007 framgår att intresset för att adoptera är rekordstort i Sverige, så stort att antalet möjliga adoptivbarn inte räcker till. Efterfrågan på adoptivbarn ökar också i sydeuropeiska länder som Italien, Spanien och Frankrike, men även i USA. Ekonomiska och sociala förändringar i givarländerna är viktiga orsaker till att allt färre barn blir tillgängliga för adoption. Fler föräldrar har råd att själva försörja sina barn och det är också, hävdar en expert i artikeln, en önskvärd utveckling.

Dessutom ökar den inhemska adoptionen i givarländerna. Den som vill adoptera i Sverige får således räkna med väntetider på flera år, om det inte gäller adoption av lite äldre, handikappade eller sjuka barn, där köerna ännu är korta. Särskilt långa kan annars kötiderna bli för ensamstående, homosexuella, sjuka eller arbetslösa som vill adoptera.

ADOPTION ÄR I SVERIGE en samhällelig verksamhet under offentlig kontroll, där domstolar, barnavårdsnämnder och enskilda utredare är centrala aktörer. Adoption äger rum i ett sammanhang av politiska beslut, vetenskapliga perspektiv och kulturella föreställningar om barn, familj och föräldraskap. Så presenterar Cecilia Lindgren sin avhandling vid Tema Barn vid Linköpings universitet.

I avhandlingen penetrerar hon synen på familj och föräldraskap under 1900-talet via ett studium av adoptioner. Hon gör tre nedslag i historien; ett på 1920-talet, ett på 1950-talet och ett på 1970-talet. I samtliga fall vill hon undersöka hur diskussionerna om barnets bästa förts.

Familjebildning genom adoption blev möjlig i Sverige genom en lag av år 1917. Avsikten med lagen var att minska antalet barn som hade dåliga uppväxtförhållanden. Lagen föreskrev så kallad svag

adoption, det vill säga arvsrätten mellan barn och adoptivföräldrar var begränsad och adoptionen kunde hävas på grund av misshandel eller kriminalitet.

Barnet behöll alltså viss tillhörighet till sina biologiska föräldrar. Adoptioner under 1920-talet gällde främst föräldralösa barn som adopterades av de fosterfamiljer de redan vistades i. Ekonomiska förhållanden var inte avgörande, visar Lindgren, utan snarare var det fråga om att premiera en vilja att ta hand om ett barn och att erbjuda det en familj. Adoptivföräldrarna skulle erbjuda ett gott och tryggt hem åt barn som annars skulle sakna möjligheter att få ett bra liv.

ADOPTIONSLAGEN FRÅN 1917 revideras 1944. Den innebar dels att föräldrar med egna biologiska barn tilläts att adoptera utan att behöva ange särskilda skäl därtill, dels att adoptioner kunde hävas om barnet visade sig lida av någon fysisk eller psykisk störning som adoptivföräldrarna varit ovetande om vid adoptionstillfället.

Under 1950-talet var adoptivfamiljen oftast ett barnlöst par i 30-40-årsåldern. Modern var hemmafru, vilket ansågs vara det bästa för barnet, och idealet var att det skulle finnas likhet mellan barnet och familjen, till exempel vad gällde utseende. Således var det inte att rekommendera att ”placera barn av utpräglat sydländsk typ hos blonda och resliga personer”. Adoption blev ett sätt att skaffa barn och att bilda en ideal och fulländad familj och barnets bästa handlade om att ha goda föräldrar.

Adoption syftade till att skapa det som då ansågs ”normalt”, det vill säga ett mamma-pappa-barn-förhållande.

1958 års adoptionslag föreskrev så kallad stark adoption. Det innebar att adoptivbarn jämställdes med adoptivföräldrarnas biologiska barn i frågor om arv samt

Cecilia Lindgren: *En riktig familj*. Adoption, föräldraskap och barnets bästa 1917-1975. Carlsson bokförlag 2006.

att de juridiska banden till de biologiska föräldrarna klipptes av. Samtidigt skedde vissa inskränkningar i rätten att få adoptioner hävda. Möjligheten att häva en adoption togs sedan bort helt 1970.

Under 1960-talet minskade antalet adoptioner eftersom allt färre barn blev tillgängliga. Ändå fanns ett starkt intresse för att adoptera. Frågan utreddes och från 1975 etablerades internationella adoptioner genom att Sverige ingick avtal med några givarländer. Idealet var att adoptionen skulle fungera som ett slags hjälpsats riktad mot de delar av världen som var ekonomiskt och socialt mindre lyckligt lottade.

Adoptivfamiljen var oftast ett välbeställt gift par i 30-årsåldern som kunde garantera barnet ett bra hem och en bra omgivning. Hänsyn togs till tillgång på lekplatser och barnomsorg, faktorer som skulle göra det enklare för barnet att integreras som social varelse i den nya miljön och det nya landet. En riktig familj, konstaterar Lindgren, ”var en familj som kunde slussa sitt barn ut i samhället”, det vill säga en social familj.

LINDGREN'S BOK ÄR BÅDE VÄLSKRIVEN, läsvärd och spännande. Den handlar om en viktig dimension av det sociala liv som utspelas på familjenivå, men speglar samtidigt ett föränderligt samhälle och dess institutioner. Avhandlingen om adoptioner i ett historiskt perspektiv blir därmed en berättelse om samhällsutveckling, attityder och ideal under närmare ett sekel i Sverige.

AGNETA LILJA
UR UPSALA NYA TIDNING

Medlemsnytt

Två resor till Kina 2008

Följ med på FFIA:s återresa till Kina! En rundresa med barnhemsbesök, kultur och äventyr. Vi planerar för två resor 2008, en resa runt påsk och en runt skolornas höstlov. Resornas längd planeras till cirka 12 dagar. Preliminäransökan senast den 31 september.

I förra numret av vår tidning presenterades resorna och möjlighet till intresseansökan gavs. Anmälningstiden för preliminäransökan är nu förlängd till 31 september.

Förutom de i förra numret av vår tidning presenterade aktuella provinserna Anhui, Hubei, Hunan, Jiangsu och Jiangxi finns det nu också möjlighet att anmäla sitt intresse för en resa till Guangdong.

Efter anmälningstidens slut tar vi utifrån hur stort intresset är för de olika provinserna ställning till vilka två provinser som blir aktuella för återresor 2008. För att en resa ska bli aktuell krävs minst 20 deltagare.

Kaisa Hammar ansvarar för medlemsverksamheten på FFIA

För dem som missade artikeln om återresan i "Vi adoptivfamiljer" 1/07 finns det möjlighet att läsa den via vår hemsida, www.ffa.se/medlem. Du kan också maila mig så skickar jag en kopia av artikeln till dig.

Intresserad av att följa med? För att gå vidare med vår planering vill vi gärna få in en preliminäransökan senast den 31 september.

På ansökan anger ni namnen på dem som vill följa med, adress, tel, e-postadress och barnets/barnens ålder samt namn på provinsen man vill besöka.

Ange också om ni helst vill resa vår eller höst. Vill man besöka ett syskons provins i samband med resan hjälper KinareSOR till att ordna det. Ange gärna önskemålet redan vid preliminäransökan.

Skicka ansökan via e-post till: kaisa.hammar@ffa.se eller till FFIA, Box 12027, 402 21 Göteborg.

Frågor kring resan besvaras av Kaisa Hammar på FFIA:s kontor, tel: 031-704 60 93 eller av Birgitta Nilsson i FFIA:s styrelse som där är ansvarig för återresor och rötter, tel: 031-332 39 39.

Pärlor för familjeträffar

Sommartid är inte bara semestertid utan också tid för att träffas och umgås i sin familjegrupp. Många grupper har säkert redan träffats och andra väntar kanske på att få åka på årets träff.

Under åren som gått har många hört av sig med tips på bra platser för familjeträffar. Vi behöver ständigt uppdatera listan!

Kanske ni i er grupp hittat en riktig "pärla". Kontakta då mig så kan jag utöka vår lista över platser för träffar.

Tanken med listan är att vi ska kunna hjälpa de olika grupperna att finna bra, prisvärda och barnvänliga platser.

Lika välkomna är ni som delar med er av tips på platser, som ni som hör av er för få hjälp med att hitta en för nästa års träff.

Glöm heller inte att skicka in foton med text från era familjeträffar till vår tidning!

Var med och utveckla FFIA

En levande medlemsverksamhet inom FFIA bygger till stor del på medlemmarnas intresse och engagemang. På FFIA:s kontor finns Kaisa Hammar som hjälper till och som fungerar som samordnare när det gäller medlemsaktiviteterna.

Under flera år har FFIA bjudit in till "Välkommen hem"-träffar på flera platser i landet; till julfest i Göteborg, Stockholm och Jönköping samt då och då även till andra aktiviteter på olika platser i landet.

Under de senaste åren har vi också haft möjlighet att erbjuda ett stort utbud av aktiviteter såsom till exempel "Tematräffar" i Stockholm. Att dessa träffar har kunnat bli av beror på att medlemmar engagerat sig i arbetet.

För att medlemsverksamheten ska förbli levande och även utvecklas behöver vi flera medlemmar som aktiverar sig i vår medlemsverksamhet.

I Stockholm, Göteborg, Skåne och Jönköping har vi redan väl fungerande grupper, men fler medlemmar hälsas välkomna att vara med och ingå i grupperna och arbeta med FFIA:s medlemsverksamhet.

Är du intresserad av att vara med och utveckla FFIA:s medlemsverksamhet är du välkommen att kontakta Kaisa Hammar på FFIA:s kansli.

På gång inom medlemsverksamheten

Ta för vana att då och då titta in på vår hemsida, www.ffa.se/medlem, "På gång-Kalender".

Där kan du läsa om FFIA:s medlemsaktiviteter, få tips om tv-program och andra adoptionsaktiviteter.

KAISA HAMMAR

kaisa.hammar@ffa.se

TEL. 031-704 60 93

Familjesidan

▲
VÅR SOLSTRÅLE FREDRIK föddes i Kolkata i Indien den 18 januari 2006. Vi kom hem med honom till Sverige veckan innan hans ettårsdag. En speciell hälsning till de familjer vi lärt känna under processens gång. Foto Studio Pån, Karlstad.

ANNA OCH TOMAS HEDMAN, KARLSTAD

MINGELFIKA FÖR VÄNTANDE I ÅLABODARNA. Söndagen den 29 april samlades väntande familjer på "mingelfika" i Ålabodarna. FFIA stod för fikaten denna gång som bestod av tårta, frukt, te och kaffe. Fikaten blev mycket uppskattat. Vi pratade och kände att vi behövde prata mer ... På bilden förväntansfulla föräldrar och barn som väntar på småskon.

HELENE PERSSON OCH AGNETA WIKTOR
FFIA:S MEDLEMSVERKSAMHET I SKÅNE

FFIA I SKÅNE. Den 3 juni samlades vi i Ängelholms Hembygdspark. Vi var cirka 20 familjer. Det var "gamla", nyhemkomna och väntande familjer som samlades. Alla hade egen fikakorg med sig. Det blev gott fika, korvar som grillades, barn som lekte med mera. Vädret var skönt och humöret på topp!

På bilden: Mamma Gunilla, Alice och mormor .

HELENE PERSSON OCH AGNETA WIKTOR

